

Sygn. akt V U 844/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2021 r.

**Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w następującym składzie:**

Przewodniczący: Sędzia Beata Łapińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2021 r. w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku S. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o emeryturę górniczą

na skutek odwołania S. P. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 14 września 2020 r. sygn.: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. P. (1) prawo do emerytury górniczej poczynając od dnia 29 czerwca 2020r.,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

na rzecz S. P. (1) kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sygn. akt VU 844/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 września 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy S. P. (1) przyznania prawa do emerytury górniczej wskazując, że nie spełnił on warunków do jej uzyskania.

Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie udowodnił 25 lat pracy górniczej, w tym 15 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust.1.

Powyższą decyzję zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy w dniu 28 września 2020 roku, wnosząc o jej zmianę i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej, po uprzednim zaliczeniu do pracy górniczej okresów zatrudnienia w (...) w B.:

26 października 1982 r. do nadal, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W piśmie przygotowawczym z dnia 18 listopada 2020 r. sprecyzował odwołanie wnosząc o zaliczenie wnioskodawcy do

zwykłej pracy górniczej okresu od 1 stycznia 1995 r. do nadal, a na rozprawie w dniu 29 stycznia 2021 r. doprecyzował datę końcową określając ją na datę wydania zaskarżonej decyzji.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, co następuje:

S. P. (2) , urodzony w dniu (...) , wystąpił w dniu 29 czerwca 2020 r. z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury górniczej. Wnioskodawca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednakże złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu na dochody budżetu państwa (dowód: wniosek o emeryturę k 1-5 w aktach ZUS).

Organ rentowy nie zaliczył do pracy górniczej wnioskodawcy pracy świadczonej na rzecz (...) S.A., Oddział (...) B. w okresie od dnia 01 stycznia 1995 r. do nadal , ponieważ stanowiska: kierowcy, kierowcy mechanika i kierowcy prowadzący stale samochody ciężarowe, członowe, pow. 3,5 tony, nie figurują w załączniku nr 2 Rozporządzenia (...) z dnia 23.12.1994 r.

Wnioskodawca jest zatrudniony w (...) z siedzibą w R. od 1 lipca 1986 roku na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

Analiza akt osobowych skarżącego w skazuje, iż w okresie zatrudnienia wnioskodawca zajmował następujące stanowiska:

- od 01.07.1986 roku do 31 grudnia 1994 roku na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych i sprzętu na oddziale (...) w warsztacie od 1 grudnia 1993 roku do 30 czerwca 1997 roku na stanowisku kierowcy-mechanika w oddziale (...);
- od 1 stycznia 1995 r. do chwili obecnej na stanowisku kierowcy operatora sprzętu technicznego na odkrywce w (...)

Wnioskodawca od dnia 1.01.1995 roku do chwili obecnej w oddziale (...), kierował samochodami ciężarowymi samowładowymi oraz tzw. wozidlami górniczymi, będącymi na wyposażeniu oddziału (...) tj. (...), (...), R., M., (...) nieprzerwanie i w pełnym wymiarze godzin pracy na terenie (...).

Sprzęt ten wykorzystywany jest do prac transportowych materiałów górniczych na terenie całej odkrywki, we wkopie: węgla i nadkładu.

Praca skarżącego, jako kierowcy tych pojazdów, wiązała się z obsługą tego sprzętu, gdyż do obowiązków skarżącego należało także załączenie pomp, zaworów, aby uruchomić wywrotkę.

Wnioskodawca okresach:

od 01.01. 1995 r. do 30 .04. 1999 r. - obsługiwał pojazdy ciężarowe z wywrotem skrzyni ładunkowej ((...), (...)) – przewoził nadklada i węgiel;

od 01.05.1999r. do 31.07.2005 r. - obsługiwał pojazdy ciężarowe z wywrotem skrzyni ładunkowej ((...), (...)) – przewoził kopaliny górnicze

od 01.08.2005 do 31.05/2006 r. obsługiwał pojazdy ciężarowe z wywrotem skrzyni ładunkowej ((...), (...), R., (...)) - przewoził kopaliny górnicze

od 1.06.2006 r. do 16.11.2006 r. obsługiwał pojazdy ciężarowe z wywrotem skrzyni ładunkowej ((...), (...), R., (...)) - przewoził kopaliny górnicze

od 17.11.2006 r. do nadal obsługiwał pojazdy ciężarowe z wywrotem skrzyni ładunkowej ((...), (...), R., (...)) - przewoził kopaliny górnicze

Pomimo zmiany nazw stanowisk pracy w powyższych okresach wnioskodawca wykonywał te samą pracę.

(dowód: pismo pracodawcy z dnia 18 sierpnia 2020 r. – k. 24 akt oraz protokół z posiedzenia Komisji Weryfikacyjnej – k. 23 akt sprawy)

Do obowiązków wnioskodawcy należało: obsługiwanie pojazdu zgodnie z przeznaczeniem i przydzielonymi zadaniami w (...) (...) B., wykonywanie codziennych obsług technicznych obsługiwanego sprzętu prowadzenie dokumentacji eksploatacyjnej pojazdu załadunek, transport i rozładunek wyznaczonego urobku po terenie (...), wykonywanie innych poleceń przełożonych związanych z pracą dopilnowywanie wykonywania obsług technicznych okresowych pojazdu, rozliczanie zużycia materiałów eksploatacyjnych przez pojazd, przewożenie i układanie materiałów podsypkowych w wyznaczone miejsca transport skał trudno urabialnych ze ścian nadkładowych pod zwałowarki.

Powołana przez pracodawcę wnioskodawcy Komisja Weryfikacyjna na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2014 roku ustaliła, że S. P. (1) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 1.10.1995 roku do nadal wykonywał pracę kierowcy –operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce tj. pracę wymienioną w Załączniku nr 2, pozycja 6 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku (dowód: protokół z posiedzenia Komisji Weryfikacyjnej z dnia 16 maja 2014 roku k-27 w aktach ZUS)

W dniu 22.06.2020 roku (...) z siedzibą w R. wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy górniczej, w którym wskazała, że w okresie zatrudnienia od dnia 01.01.1995 roku do chwili obecnej pracuje na stanowisku kierowcy –operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce tj. pracę wymienioną w Załączniku nr 2, pozycja 6 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku (dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej z dnia 29.10.2018 roku k-7 akt ZUS).

Od 1 stycznia 1995r. wnioskodawca był kierowcą (...) pracujących wyłącznie dla potrzeb oddziałów górniczych . Ubezpieczonemu przydzielono wówczas cięższy samochód (wywrotkę) tzw. samowyładowczy z napędem , wyposażonym w pompę , która podnosiła skrzynię załadunkową do zrzutu przewożonego urobku. Sprzęt ten wykorzystywany był i jest do transportu różnych materiałów takich jak nadkład, głazy, kruszywa, węgiel na terenie wkopu jako wspomagający brygady wydobywcze. Od tej pory wnioskodawca wykonywał prace wyłącznie dla oddziałów górniczych , zajmował się przewozem i rozładunkiem kamieni, gładów, nadkładu i urobku w wyrobisku, w którym pracowała koparka wydobywcza .

Wnioskodawca podjeżdżał bezpośrednio w sąsiedztwo koparki wielonaczyniowej , która pobierała nadkład i w miejscach dla niej niedostępnych koparka jednonaczyniowa ładowała ten trudno dostępny nadkład , głazy, glinę czy kamienie na jego samochód , a on odwoził go albo na bok, albo pod maszynę kruszarkę, która kruszyła głazy. Samochód , którym kierował miał nośność powyżej 20 ton . Pracował w takim charakterze od 1 stycznia 1993 r. do nadal. W tym okresie nie woził ani ludzi, ani sprzętu , bo tego rodzaju samochody nie są do tego przygotowane. Nie pracował również jako mechanik. Wykonywał wyłącznie prace transportowe nadkładu , węgla , gliny, piachu z miejsca pracy koparki wielonaczyniowej w wyrobisku.

(dowód: zeznania świadków : J. O. – k. 22 i K. K. – k. 22 oraz zeznania wnioskodawcy – k. 23 akt sprawy)

Na takich samych stanowiskach jak wnioskodawca pracowali w tym okresie razem z nim K. K. oraz J. O. , którzy mieli przyznane emerytury górnicze oraz zaliczone okresy tożsamej pracy prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb.

(bezsporne)

Od 1 stycznia 1993 r. do chwili obecnej skarżący wykonuje te same obowiązki będąc przez cały czas zatrudniony na oddziale (...).

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przesłanki nabycia prawa do emerytury górniczej określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2017r., poz.1383 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Zgodnie z art. 50 a ust. 1 ustawy górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat (art. 50 a ust. 2).

Przepis z art. 50b ustawy stanowi, że przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej uwzględnia się okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą, będące okresami składkowymi lub nieskładkowymi w rozumieniu ustawy, z tym że okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą uwzględnia się, jeżeli praca ta wykonywana była co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy. Z kolei w myśl art. 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i (...), przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Rozporządzeniem, o którym mowa wyżej, jest rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995r., nr 2, poz. 8), zwane dalej rozporządzeniem. Zachowało ono moc na podstawie art. 194 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim jego przepisy nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy.

Nie powinno budzić wątpliwości, iż oceniając, czy ubezpieczony wykonywał prace górniczą, nie można skupiać się wyłącznie na nazwie zajmowanego przez niego stanowiska pracy, ale należy badać, jakie czynności wykonywał on w okresie, który poddawany jest badaniu. Tym samym nie ma jednak również decydującego znaczenia dokonana przez pracodawcę kwalifikacja zajmowanego przez konkretnego pracownika stanowiska, jak i ewentualna zmiana tej kwalifikacji na podstawie protokołu komisji weryfikacyjnej. O uznaniu pracy za pracę górniczą w rozumieniu omawianych przepisów nie decyduje bowiem treść wymienionych dokumentów, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 marca 1998 roku, II UKN 570/97, OSNAPiUS 1999/6/213, z dnia 22 marca 2001 roku, II UKN 263/00, OSNAPiUS 2002/22/553).

Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 kwietnia 2010 roku (I UK 339/09, LEX nr 607444), zasady nabywania prawa do emerytur górniczych odbiegają od zasad obowiązujących powszechnie, co wynika z

charakteru pracy górniczej, angażującej we wzmożonym stopniu siły fizyczne i psychiczne zatrudnionych. Z tego powodu ustalając ogólne zasady nabywania prawa do górniczej emerytury ustawodawca z jednej strony uznał, że do zaliczenia pracy górniczej do okresu, od którego zależy nabycie prawa do emerytury wystarczające jest, jeżeli praca ta była wykonywana co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy (przytoczony art. 50. ustawy), z drugiej natomiast - uznał za pracę na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego tylko zatrudnienie łączące się z wykonywaniem czynności o określonym charakterze i na wyszczególnionych w rozporządzeniu stanowiskach pracy. Jest to w pełni uzasadnione, jeśli uwzględni się, że charakter zatrudnienia na odkrywce. Z uwagi na warunki jego wykonywania i stopień bezpieczeństwa, wpływające na obciążenie fizyczne i psychiczne, nie może równać się ona z charakterem zatrudnienia pod ziemią. Dlatego też przepisy normujące zasady nabywania prawa do emerytury górniczej muszą być wykładane ściśle, przede wszystkim przy uwzględnieniu ich wykładni gramatycznej, zaś dla oceny charakteru pracy górniczej nie mogą mieć decydującego znaczenia ani zakładowe wykazy stanowisk, ani protokoły komisji weryfikacyjnej kwalifikujące określone zatrudnienie, jako pracę górniczą. Z brzmienia cytowanego art. 50c ust. 1 pkt 4 omawianej ustawy wynika bowiem, że w jego rozumieniu pracą górniczą jest wyłącznie zatrudnienie przy pracach bezpośrednio łączących się z procesami związanymi z wydobywaniem kopaln, polegającymi na pozyskiwaniu złóż siarki i węgla brunatnego na odkrywce, a zatem zatrudnienie przy pracach ściśle górniczych, do których zaliczono roboty górnicze przy urabianiu i ładowaniu (w tym strzałowe i odwadniające), roboty transportowe przy przewozie nadkładu i (...), miernicze oraz bieżące prace konserwacyjne utrzymujące sprawność techniczną agregatów i urządzeń wydobywczych. W konsekwencji, ani rozporządzenie wykonawcze, ani tym bardziej wewnętrzne zarządzenia pracodawcy nie mogą przyznawać ubezpieczonym większych uprawnień niż uczynił to ustawodawca.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że o uznaniu zatrudnienia jako pracy górniczej nie przesądza nazwa stanowiska, użyta w wydanym przez pracodawcę świadectwie wykonywania pracy górniczej, odpowiadająca nomenklaturze zawartej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, lecz pozytywna weryfikacja dokumentu pod kątem zgodności rzeczywiście wykonywanej przez pracownika pracy z ustawowymi wymaganiami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2010 roku, 1UK 30/10, LEX nr 590314).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 25-letni okres pracy górniczej. Organ rentowy nie zaliczył do pracy górniczej wnioskodawcy pracy świadczonej na rzecz (...) S.A., Oddział (...) B. w okresie od dnia 01.10.1990 r. do dnia 13.05.2001 r., ponieważ stanowiska: kierowcy, kierowcy mechanika i kierowcy prowadzący stale samochody ciężarowe, członowe, pow. 3,5 tony, nie figurują w załączniku nr 2 Rozporządzenia (...) z dnia 23.12.1994 r., a także okresu od dnia 01.11.2003 r. do dnia 27.12.2018 r. na stanowisku kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, gdyż wnioskodawca wykonywał takie same czynności przed zmianą angażu w 2016 r.

Wnioskodawca zakwestionował decyzję organu rentowego i wniósł o zaliczenie ww. okresu do pracy górniczej na podstawie art. 50 c ustęp 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS podnosząc, że w całym spornym jak wynika z wystawionego mu przez (...) z siedzibą w R. świadectwa pracy górniczej oraz ustalenie Komisji Weryfikacyjnej wykonywał on pracę górniczą na stanowisku kierowcy - operatora sprzętu technicznego na odkrywce, które jest wymienione pod pozycją 6 załącznika nr 2 do ww. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej,

Wnioskodawca dysponował świadectwem z dnia 22.06.2020 roku wystawionym przez (...) z siedzibą w R. potwierdzającym fakt wykonywania pracy górniczej od 1. 01.1995 roku do chwili obecnej na stanowisku kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, wymienionym w załączniku nr 2, poz. 6 rozporządzenia (...) z dnia 23 grudnia 1994 roku.

Świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a tylko dokumentem prywatnym, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości świadectwa, co do charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornym okresie (spór dotyczył dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca), ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy, jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać. To samo odnosi się do protokołu z posiedzeń Komisji weryfikacyjnej.

A zatem należało w sprawie ustalić, czy obowiązki jakie wykonywała wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia w (...) w B. na stanowisku kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce mieści się w definicji pracy górniczej z art.50c ust.1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl powołanego przepisu za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i (...), przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa. Tym rozporządzeniem jest rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994r. w sprawie określania niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustaleniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz.U. z 1995 r., Nr 2 poz.8) , które w załączniku nr 2 zawiera wykaz stanowisk pracy, na których zatrudnienie na odkrywce w kopalniach węgla brunatnego oraz przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń węgla brunatnego uważa się za pracę górniczą. Nadto w punkcie 6 cyt. załącznika nr 2 ujęte zostało stanowisko zajmowane przez wnioskodawcę - kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. Przy czym należy podzielić ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że sama nazwa stanowiska nie ma znaczenia, jeżeli nie wiąże się z nim rzeczywiste wykonywanie pracy górniczej, czyli tej określonej w ustawie. Przepis wykonawczy rozporządzenia nie definiuje pracy górniczej i dlatego jego wykładnia nie może zmieniać ani rozszerzać ustawowej definicji pracy górniczej. To oznacza, że praca na stanowisku kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce stanowi pracę górniczą, jeżeli pracownik na tym stanowisku wykonywał pracę przy „ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu **oraz przewozie nadkładu i (...)**, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych.” (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 28 kwietnia 2010r., I UK 337/09, z 12 maja 2010r., I UK 30/10, i z 5 maja 2010 r., I UK 382/10). Oczywiście jest też, że o uznaniu za pracę górniczą w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS nie decyduje sama treść dokumentów wydawanych przez pracodawcę, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 marca 1998r., II UKN 570/97, z 22 marca 2001r.,II UKN 263/00, z 5 maja 2010 r., I UK 382/10). W rezultacie w sprawie zasadniczego znaczenia nabierają ustalenia faktyczne, co do charakterystyki pracy wnioskodawcy na zajmowanym stanowisku pod kątem jej związku z urabianiem, ładowaniem lub przewozem nadkładu i urobku. Innymi słowy, należało przesądzić, czy wnioskodawca wykonywał w spornych okresach w kopalni węgla brunatnego taki rodzaj prac, który został wymieniony wprost w art.50c ust.1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd ustalił charakter i miejsce wykonywania pracy przez wnioskodawcę na podstawie dokumentów w postaci: charakterystyki stanowiska pracy wnioskodawcy, pisma (...) z dnia 26 sierpnia 2020 r. , angaży zawartych w aktach osobowych, a także zeznań świadków: J. O. , K. K. oraz wnioskodawcy.

Świadkowie w spornych okresach pracowali razem z wnioskodawcą, zatem dysponują szczegółową wiedzą co do zakresu jego obowiązków. Z dowodów tych wynika, że wnioskodawca w całym spornym okresie zatrudnienia w (...) B. pracował na jednym oddziale (...) i był to oddział (...).

Wnioskodawca od 1.01.1995 roku wykonywał jeden rodzaj pracy - samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 20 ton przewoził na odkrywce nadkład i węgiel.

Jak wynika z zeznań świadków, wnioskodawca był kierowcą samochodu ciężarowego przystosowanego do przewozu urobku i nadkładu. Były to samochody typu wywrotka.

Po zjeździe do wyrobiska kopalnianego wnioskodawca wywoził urobek z trudno dostępnych miejsc oraz przewoził nadkład - żwir, piasek, skały, kamienie, tj. wszystko to, co przeszkadzało w urabianiu urobku przez (...), w inne miejsca na wyrobisku wg dyspozycji oddziału (...).

Oznacza to, że wnioskodawca w całym spornym okresie pracował jako kierowca wywrotki o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 20 ton przy przewozie złoża, skał, piasku i żwiru na terenie wyrobiska i była to praca przy przewozie urobku i nadkładu, wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, że nadkład to w górnictwie odkrywkowym skały płonne przykrywające złoża kopaliny użytecznej, inaczej warstwa leżąca nad złożem lub część górotworu przykrywająca określoną jednostkę geologiczną. Jako kierowca wywrotki wnioskodawca zajmował się przewozem urobku i nadkładu pokrywającego złoża węgla brunatnego na odkrywcę (chodzi o piasek, kamienie, żwir czy skały). Praca kierowcy wywrotki wiązała się z obsługą tego sprzętu, gdyż do obowiązków skarżącego należało, w celu uruchomienia wywrotki, załączenie pompy i zaworów. To oznacza, że oprócz kierowania pojazdem, wnioskodawca, jako operator tego sprzętu, zajmował się obsługą wywrotki. Nie przewoził w tym okresie ani ludzi, ani sprzętu bo tego rodzaju samochody nie były do tego przystosowane.

Reasumując postępowanie dowodowe ponad wszelką wątpliwość przekonało Sąd, iż

wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się w spornym okresie wyłącznie przewozem urobku i przede wszystkim nadkładu na odkrywcę w kopalni węgla brunatnego, a taki rodzaj pracy ze względu na przewożone towary i miejsce pracy należy zaliczyć do pracy górniczej wymienionej w art.50c ust.1 pkt 4 cyt. ustawy.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ §2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) zasądając od organu rentowego na rzecz wnioskodawczym kwotę w wysokości 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 2 sentencji orzeczenia).